

Publicerad 2011-03-23 10:24 av lodjuret/seglare

Texten är förstås spontanskriven nu på morgonen medan solen behagar värma och titta in så glatt genom vardagsrumsfönstret. Snart är det åter dags att stoppa in föda i matintaget och även att söka förgylla dagen med diverse upptåg.

Kont(r)akt med ditt eget jag?

Konrad Lagomsen smuttade på kaffet och fann det fan så beskt. Gröten hade kokat över och smakade bränd lera. Men varför klaga när man sitter i sitt eget fängelse. Det kunde ha varit värre. Det kunde ha varit någon annans fängelse han satt i. Man får vara glad för det lilla.

O m nu bara solen kunde titta fram så skulle allting vara litet mindre dåligt. Något mera behagligt. När livet är som att gå till ett café där de på jävelskap serverar utvalda kunder saltat kaffi, bara för att få utlopp för sina egna lustar och förargelser i livet. Ungefär så, åtminstone vissa morgnar och för all del en del hela dagar dessutom.

N u när det stod på att bli vår skulle studenterna börja öva på sångerna, utöver tentorna. Detta trots att det inte längre fanns några riktiga studenter. Man hade återupplivat traditionen för att göra livet ännu mera jävligt för föräldrarna eftersom det kostar multum att bekosta allt det där slamret som utgör själva ramen för studentfirandet.

T anken slog ner som en bomb i hans huvud. Han hade ett barn som han aldrig fått veta något mera om än att han hade blivit far en gång i tiden. Han hade försökt ibland att få veta något mera om det där barnet men mamman hade strax före sitt svanhopp från en färja mellan Sverige och Tyskland, adopterat bort ungen. Kroppen från kvinnan hade aldrig återfunnits. För allt vad han visste hade hon kunnat bli upplockad från ett annat flytetyg och börjat om med sitt liv någon annanstans.

A nders, Konrads svåger, hade blivit skitförbannad och anklagat Konrad för alltsammans. Men Konrad och Elisabeth hade inte haft någon kontakt på fem år när hon plötsligt skickat ett kort av ungen med texten att så här såg ungen ut. Inte ett ord om huruvida det var en pojke eller en flicka heller. Bara ett rufstroll med stora bruna ögon som gick litet i grönt. Melerade ögon. Konrad hade visat det för en uppsökande Anders som bara ryckt på axlarna åt det för han hade förstås sett kortet redan förut.

K onrad satt i sitt fängelse och ruvade på vad han skulle göra med sig själv och livet. Livet kunde han inte göra mycket åt förstås, det var som det var. Han slängde inte bort sitt liv helt och hållet, det fanns alltid bitar här och var i pusslet att ta reda på och pussla med. Det knepiga var bara att sand, gräs och bitar av himmel och skog sällan passade ihop.

T rots sina motgångar i livet som sådan hade han inte gjort som sitt ex. Han försökte fortfarande få något så

när styrsel på saker och ting. Men han hade sedan länge tillbaka medgivit att hur han än gjorde så påminde livet mest av allt som att frivilligt sitta av ett livslångt straff, det här med att leva och envisas med att fortsätta leva. Vad hade han egentligen för val och vad hade han att leva för?

Man kunde nog säga att om bara vädret var fint nog, då skulle han kunna tänka sig att göra något av alla sina redan strandade projekt. Kanske återuppta målandet eller packa in allt han ägde till förvaring och ge sig ut i världen på resa. 'Ut i världen', det låter allt något det. Vart man än kommer så har man bördan av sitt eget jag och sin egen personlighet att bära på. Han brukade resa i tanken och föreställa sig hur han tog olika ströjobb ute i världen. Eller för den delen jobbade idéellt som läkare i något stort men tillfälligt projekt i något U-land.

Ett tag, i en hel del år faktiskt, hade han studerat till läkare. Han skulle bli allmänläkare och ha egen praktik i någon håla någonstans i Norrland. En sådan där avfolkningsbygd som skrek efter allt som slog igen då och då. Han undrade om byn fortfarande fanns annat än i romaner och teveserier.

Drotea exempelvis. Ett ställe han bara hört talas om. Var det ett samhälle att bo i eller hade också denna lilla plats i världen decimerats till en näst intill osynlig flugskit på länskartan? Han kom själv från en stad. En sådan där med en central järnvägsstation som ännu inte var nedlagd. Ett län med fina vattendrag, borgar och slott. En stad med ett sjudande stadsliv och en befolkning som inte ständigt förberedde sin flykt till några mera grönskande betesmarker.

Där bodde han förstås inte längre eftersom pappan hade dragit vidare med familjen när hans kontrakt gick ut och han var tvungen att flytta för att ha arbete. Då hade familjen rotat sig tillräckligt väl för att det skulle bli en fruktansvärd upplevelse för barnen att åter igen behöva ryckas upp och med ut i den stora vida världen Sverige.

Innan den där sista stora flykten från härligheten, hade både han, Konrad, och systrarna skaffat en vänkrets och hade hoppats på att det var sista anhalten. Men det hoppet hade funnits och krossats redan förut, på andra platser. 'När ni är vuxna och kan ta hand om er själva, då kan ni ju alltid återvända och ta upp kontakten igen med alla era fina vänner'. Hade pappan rutit på bred dialekt. Pappan var från Gotland. Ett i hans tycke såväl ett stycke underbart land så väsensskilt från resten av ett blödigt Sverige. Dels ett fängelse från vilket det kunde bli svårt att rymma eftersom det bara gick färja därifrån. En färja man måste boka plats på ett halvt liv i förväg.

Trots att Konrad älskade sina föräldrar fanns det stunder, hade det funnits stunder, då han hade velat rymma sin väg och lämna resten av familjen bakom sig. Nu behövdes inte det längre. Det hade inte behövts på bra länge eftersom de båda två var döda. De hade 'förolyckats' i en frontalkrock en vinternatt på hemväg från en 'fest'. Ett röjarparty antagligen. Ett sådant där upplägg som man lämnade i asberusat tillstånd utan koll på något annat än att försöka komma hem så snart det var möjligt. Men möjligheten att ta sig hem uppstod först

efter hur mycket kröka som helst. Aldrig efter bara någon eller några öl eller drinkar. Alltid asberusad och ändå på något vis på fötter.

T ore Örberg, pappans gode vän och arbetskamrat och chef, hade tagit hand om alltsammans. Firman stod förstås för begravningen och allting runt i kring. Det hade egendomligt nog mest liknat en sorts firmafest. Bara med den skillnaden att det som skedde före själva festens utbrott var en ritual i kyrkan med en massa blommor, på och kring två kistor. Efter den ceremonin hade festen börjat så stilla för att sedan braka loss med 'Buller och Bång' som bandet kallade sig.

E fter detta hade systrarna snabbt skaffat både killar och inte särskilt långt därefter egna små troll att ta hand om. Själv hade Konrad försökt sig på att leva ett något så när stadgat liv samtidigt som han svurit på att aldrig bli alkoholist. Vilket var lättare sagt än gjort. Slutat dricka hade han gjort först efter ett misslyckat självmordsförsök då han hoppat ut från balkongen och landat i en stor hög med löst packad snö. Han hade varit rätt duktigt packad själv och väl inte vetat riktigt vad han gjorde.

G öran, en annan människa som samtidigt sade sig vara en av Konrads få vänner som fortfarande brydde sig efter två långa år av röjarfester. Han hade försökt förmå Konrad att sluta dricka. Eftersom Göran lyckats med läkarstudierna, de som Konrad själv avbrutit, hade han haft en smula inverkan och även något att säga till om. Göran hade varit en god vän som dessvärre inte fanns längre att tillgå. Han hade blivit påkörd, ihjälkörd, av en smitare som sedan fyllkraschade mot en trafikdelare.

E fter det där självmordsförsöket hade han dykt in i en dimma. Dock en dimma som inte hade ett dugg med alkohol att göra. Det hade med Görans död att göra. Konrad hade inte haft med Görans död att göra, hade inte kunnat påverka något. Ändå kände han att han hade en slags postum skuld som gjorde att han inte kunde förmå sig att dricka en enda droppe mera. Han hade 'ryckt upp sig', som hans pappa kunde ha uttryckt sig. En far som aldrig slog med öppen eller knuten hand, med ris eller rem. Han hade alltid använt munlädret till att slå med. Konrads mamma hade tigit still trots att också hon var en vuxen människa. Hon hade överlåtit befälet till sin man som ändå varit kapten i det militära.

T illintetgjord, kunde man kalla det som vapnet i munnen gjorde med barnet inuti. Man blev till ett slags sladdrig gelé i händerna på en man som hans far. Det förekom inga svordomar eller andra kraftuttryck, det var alltid en mild tillrättavisning som om fadern varit en from präst eller liknande. Han bröt alltid över till att tala med honom på bred dialekt. Den kom alltid fram väldigt starkt när fadern blev känslsam. Ibland kunde han ryta till, jovisst det kunde han. Men bara när det handlade om att skyffla med ironin som vapen.

J äms med fotknölarna hade hans far sagt en gång, att han själv blivit bestraffad av sin far, som använt händerna till att tillrättavisa folk. Farfar hade varit boxare. Han hade varit litet av varje. Sjöman och fiskare, boxare och distanslöpare, diskare och cirkusarbetare, timmerman och butiksbiträde. Konrad mindes inte allt det som hans farfar hade provat på att vara. Det fanns olika mer eller mindre fina namn på vad en hoppjerka

som farfar varit.

Att det skulle vara något allvarligt fel på Konrad hade ingen någonsin kunnat konstatera. Han var precis som vilken pojke som helst som aldrig fått någon mera påtaglig uppfostran utan mest varit utlämnad åt sig själv och en möjligt grym värld full av orättvisor, en skoltid full av överraskningar och ett ständigt behov av att röra på sig efter en mer eller mindre lång sejour på en arbetsplats. Han hade alltid känt sig rastlös och rotlös och hade utöver läkarstudierna aldrig kunnat bestämma sig för att 'bli något'. Efter sina kraschade läkarstudier hade han blivit något av sin farfar. Drivit från plats till plats i tillvaron. Tills han träffade Elisabeth och han gjort några tappra försök att bli en stadgad karl. Sedan hade hon bara varit borta en vacker dag, då han kommit hem och funnit lägenheten tömd på det allra mest nödvändiga. Då hade han haft bra nära till att börja dricka.

Gråten hade hejdat honom från att göra något dumt. Sedan, många år efteråt, hade det där kortet dumpit ner. Han hade inte flytt den gången, utan bott kvar i deras lilla tvåa. Han hade ett barn som inte gick att få kontakt med. Han var långt ifrån ett barn själv men alla relationer som stått öppna för honom efter Elisabeth hade stupat på att han inte kunnat förmå sig till att vilja bli pappa. Han hade ju redan ett barn. Hur skulle det gå om han försökte bli pappa igen? Förmodligen åt helvete. Han tyckte att livet var ett fängelse. Man var satt i det på livstid och kunde inte gå till någon frigivningsnämnd för att försöka bli fri.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten